

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Září 2024 / 254

Tehdy k němu přinášely děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se; ale učedníci jim to zakazovali. Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské.“ Požehnal jim a šel dál. (Mt 19,13 – 15)

Představme si takovou situaci – přicházíte s dětmi do kostela a ve dveřích stojí dva presbyteři a řeknou vám – stůjte, dál mohou jít jenom dospělí, ale děti ne. Tady se bude hovořit o vážných věcech, kterým vy, co nejste dospělí, ještě nerozumíte. A vy, maminko, s tím kočárkem nebo s tou vaší Eliškou v náručí sem už vůbec nemůžete. Malé děti někdy žvatlají, vyrušují, křičí tak, že není slyšet vlastního slova.

Jak by vám bylo? Otočili byste se a šli domů? Zkusili byste to příští neděli znovu nebo za pár týdnů? A co kdyby to bylo zas to samé? Prostě byste sem přestali chodit? – Žádná nedělní, žádné nábožko, žádné tábory, výlety, žádní kamarádi z kostela. A co vy, rodiče, přistoupili byste na podobná pravidla a vysvětlovali dětem, že s vámi nemůžou; že tam, kde se mluví o Ježíši Kristu, to není nic pro ně, tomu ještě nemůžou rozumět? Bylo by to pohodlnější?

Biblický oddíl z Matoušova evangelia, který máme dnes před sebou, nabízí jiný pohled. Ježíš chodil po celé zemi a všude za ním přicházeli lidé, aby slyšeli, co vypráví o Pánu Bohu. A když se rozkřiklo, že dokonce pomáhá nemocným a uzdravuje, táhly se za ním veliké zástupy. Rodiče si doma s dětmi o tom povídali a děti se, celkem logicky, ptaly – kdo je to ten Ježíš? Tatínek se podíval na maminku a pak řekl: včera jsem ve městě zaslechl, že je ten Ježíš i se svými učedníky nedaleko od nás, co kdybychom se tam šli všichni

Obr. Dora Šíroká – s kočárkem a dětmi do kostela

podívat? Rodina souhlasila a děti se začaly těšit. A když tam ráno přišli, bylo všude plno lidí. Maminka měla nejmenší dceru v náručí, tatínek si posadil toho staršího, který brečel, že chce taky vidět a slyšet, za krk, ty dvě nejstarší vzal za ruce a šli. Poslouchejte, povídá maminka, teď zrovna Ježíš vypráví něco o Mojžíšovi. – To já znám, to si nám nedávno, tati, povídal, šeptal ten, který seděl tatínkovi za krkem. A pak se, aby líp slyšeli, chtěli rodiče protlačit tím davem blíž k Ježíšovi. Ale kolem něho stáli, jako nějací bodyguardi učedníci a říkali, pst, nerušte, jděte s tím miminkem pryč. Ježíš má jiné starosti než ty vaše děti. Rodiče se už chtěli otočit a odejít, ale vtom se Ježíš ohlédl a řekl. Nechte ty děti a nebraňte jim, aby šly ke mně. Vždyť takovým patří království nebeské! A všem jim dal ruce na hlavu a požehnal jim.

Když se rodina vrátila domů, ptaly se děti – hodně biblických příběhů jste nám už vyprávěli, ale o tom Božím království ne. Co tím ten Ježíš myslel? A rodiče řekli: Sami o tom přemýšlíme, rozmlouváme a rozumíme tomu tak, že Ježíš říká – Pán Bůh nedělá mezi lidmi žádné rozdíly. Má rád stejně dospělé i děti. Ale také cizince a lidi, kteří mají jinou barvu pleti, a ty, které třeba nemáme úplně rádi my, kteří nám ublížili, nebo ty, na kterých se nám něco nelíbí. Se kterými nesouhlasíme, se kterými se třeba i někdy pohádáme. K Pánu Bohu mohou přijít všichni. To jeho království je i pro ty, kteří o něm vědí málo nebo tomu ještě nerozumí. Ale strašně důležité je přijímat to, co Ježíš přináší radostně a vděčně asi tak jako vy, děti, přijímáte všechno, co vám rodiče dávají. Dítě, zejména malé, je odkázáno na to, aby přijímalo – nadějně spoléhání. Bezstarostné, protože se starají rodiče. A takovým, malým i velkým, patří království Boží.

A tatínek k tomu ještě dodal: „Dospělí totiž taky vždycky všemu nerozumějí, jenom si to někdy myslí.“

Nevíme, co Ježíš říkal dětem, když jim žehnal, ale možná, že to byla slova, která nám zapsal prorok Izaiáš – drahý jsi učiněn před očima máma! Nebo jinak – jsi drahocenné dítě Boží. Nikdy na to nezapomeň, ani až budeš velký nebo velká.

Ať nás všechny provází toto ujištění po celý nový školní rok.

Srdečně zdraví Honza Krupa

Představení administrátora

Jmenuji se **Pavel Freitinger** a jsem 2 roky farářem na nedaleké Velké Lhotě, kde byl (shodou okolností) před sto lety farářem také můj pradědeček Antonín (v letech 1925-1935). Předtím jsem 5 let působil na horním sboru na Vsetíně, 14 let ve Vanovicích na Malé Hané a 9 let v Prosetíně u Bystřice nad Pernštejnem.

Teologii jsem studoval na Evangelické teologické fakultě UK v Praze a na Ruprecht-Karls Universität v Heidelbergu. Z teologických oborů mne nejvíce zajímala biblistika (Starý i Nový zákon), snad také díky výrazným osobnostem na fakultě: prof. Starého zákona Jana Hellera (našeho ročníkového profesora a dědečka Daniela Hellera) i novozákonníka prof. Petra Pokorného. Nicméně při službě ve výše jmenovaných

sborech jsem se více
profiloval prací s různě
hendikepovanými
a znevýhodněnými mladými
i starými lidmi (v Diakonii,
v domovech pro seniory,
v domovech pro osoby se
zdravotním postižením,
ve výchovném ústavu
a praktické škole pro
mládež atd.).

Narodil jsem se před
šedesáti lety v Chomutově
a roce 1990 jsem se oženil
s Lenkou Šmídovou, také
absolventkou Evangelické
teologické fakulty UK
v Praze, která je v současné
době farárkou v Jasenné
a Vizovicích. Máme 3 dcery
a 3 vnoučata.

Jubilanti

Josef Hrtus
Jarmil Dobeš
Milan Daniel
Zdeňka Vojvodíková
Drahomíra Lukášová
Jarmila Podzemná
Blanka Maršálková

Slovo na okraj:

Dobromila Krupová

Nastal čas prázdnin. Nejen pro ty školou povinné
či ve škole zaměstnané. Pro všechny z nás se něco
mění. A to nejen ve vzpomínkách. V mnohých institucích
a podnicích je nastaven dovolenkový provoz. V tuto
dobu není dobré onemocnět. Rodiče nevědí, kam
s malými dětmi. Prarodičům naopak přibývá práce
s hlídáním. Místa a města z různých důvodů
„profláknutá“ jsou plná zážitků a poznatků chtivých
turistů. Silnice a dálnice se zvláště v době kolem víkendů
stávají ucpanými i nebezpečnými. Prozatím samá
negativa...

A přece je máme rádi. Těšíme se na ně, a to bez
ohledu na věk. Je to pro nás ve většině případů jiná
doba. Něco mimořádného. Doba nových zážitků,
setkání, plánování využití času. Víme, který týden
budeme doma a kdy nebudeme k zastížení. Přesto, že
někteří mění své podmínky pro život za jiné, obtížnější,
jsou vděční za tuto změnu a rádi na ni vzpomínají.
Přesto, že hlídání vnuků se zdá být bez konce a děti
vracíme na pokraji našeho vyčerpání, rádi si to příští rok
zopakujeme znovu. Přesto, že nejedeme nikam, pro
zhoršenou mobilitu zůstáváme za dveřmi svých domovů,
i tehdy vnímáme jinakost v čase. A zůstávají vzpomínky
– na vlastní prázdniny, na dřívější dovolené, je čas
prohlédnout si alba, záznamy vzpomínek, filmy či videa.
A taky mohou přijít pozdravy blízkých či dokonce jejich
osobní návštěva.

Malé zamyšlení nad prázdninovým časem, který
právě minul. Jak praví Kazatel – všechno pod sluncem
má svůj čas...

Jeden citát z této knihy: „Shledal jsem, že není nic
lepšího, než když se člověk raduje z toho, co koná,
neboť to je jeho podíl. Kdo mu dá nahlédnout, co se
stane po něm?“ (3,22)

Nastal čas všedních dnů i života. Co se však
skrývá pod pojmem všední? Není náš život v každé
chvilí neopakovatelný, vzácný a darovaný? Umíme ještě
za každý den, byť byl jakkoli těžký, umíme i za něj
děkovat? Není to snadné, ale může to být nám i lidem
kolem pomocí.

- Porada byla zahájena online rozhovorem s budoucím farářem Alešem Rosickým nad obsahem povolací listiny. Byl představen bratr farář Pavel Freitinger, administrátor našeho sboru. Předsedou staršovstva byl zvolen bratr kurátor Martin Fojtů, místopředsedou se stal bratr administrátor Pavel Freitinger.
- Staršovstvo souhlasí s prodloužením nájemní smlouvy na farní byt pro bratra faráře Daniela Hellera do 30.11.2024 za stávajících podmínek
- Bratr Daniel Bartoň se přestěhoval do sboru Praha 4 - Braník.
- Vizitace našeho sboru proběhla v neděli 16.6.2024 po bohoslužbách za přítomnosti bratra seniora Vogla, bratra Bartoně a sestry Zbránkové, staršovstvo děkuje bratru Hellerovi za přípravu oběda.
- Žádost o křest Jonáš Holiš 24. listopadu 2024 bratrem Danielem Hellerem – staršovstvo souhlasí
- Kandidáti na faráře – bratr farář Aleš Rosický má zájem působit v našem sboru, nastoupit službu v našem sboru by mohl od 1.9.2025. Staršovstvo doporučuje sborovému shromáždění kandidáta bratra faráře Aleše Rosického. Volební sborové shromáždění bude 13.10.2024. Návrh povolací listiny připraví bratr kurátor Fojtů, bratr Trusina a bratr Krupa. Postupuje se podle pravidel pro povolací listinu zveřejněných na internetu. Návrh povolací listiny zašle bratr kurátor Fojtů členům staršovstva mailem k odsouhlasení.
- Bohoslužby od 6. října 2024 budou začínat v 9:30 hod. Během září bude ohlašováno v nedělních ohláškách.
- Proběhl křest Ilona Györgyös 30.6.2024.
- Proběhlo požehnání – Petr Fojtů a Agosto Panuga v našem kostele v sobotu 10.8.
- Proběhl křest Igora Novotného 11.8.2024.
- Proběhl křest Daniela Kulhánka 1.9.2024.
- Rekondiční pobyt pro seniory v Sola Gratia v Bystřici pod Host. proběhne 10. - 13.9.
- Bratr farář Heller děkuje za rozlučkové odpoledne.
- Charita Valašské Meziříčí děkuje za propůjčení sborového sálu.
- Ekum. shromáždění ve florálním kostele pod širým nebem – termín bude upřesněn.
- Je vypracován seznam (upřesňuje se) oblastí práce ve sboru na období, kdy bude náš sbor neobsazen.
- Staršovstvo děkuje účastníkům brigád na sborové kuchyni. Bratři Tomáš Vémola a Libor Nejedlý řeší možnosti zateplení farního bytu. Staršovstvo bere na vědomí postup a financování provedených prací na sborové kuchyni a souhlasí s harmonogramem předloženým bratrem Tomášem Vémolou. Staršovstvo děkuje bratrům Tomáši Vémolovi a Janu Hrtusovi za uhrazení nové omítky v kuchyni a malém sále.
- Bratr Heller podal žádost (DARP) na skládací plošinu pro vozíčkáře na překonání sedmi schodů mezi kostelem a sborovými místnostmi. Bude zvážena ještě možnost

schodišťové sedačky.

- Bratr František Tomanec provedl nátěr oken a stolu Páně. Děkujeme za příznivou cenu.
- Finanční informace k 31.7.2024

Pokladna: 28 452,- Kč, účet: 296 325,- Kč, saláry a dary hotově: 4 200,- Kč, saláry a dary bankou: 21 000,- Kč, sbírky celkem: 11 914,- Kč, sbírka účelová: 2 600,- Kč, sbírka sborová: 9 314,- Kč, sbírka na Ukrajinu: 200,- Kč

Zbývající prostředky pro Ukrajinu budou převedeny do sociálního fondu a využity pro potřebu Ukrajinců.

- V komisi sociálního fondu nahradí bratra faráře Daniela Hellera sestra Eva Janírková.
- Muzejní noc byla v pátek 31.5. Byl pěkný koncert Nicole Sklářové a Daniely Eklové.

Děti, dorost, mládež

Malý tábor O Jonášovi

Daniel Široký

Bylo to od 30. 6. do 6. 7. 2024. V neděli jsme šli do kostela. Mezi bohoslužbami jsme odešli na vlak. Jeli jsme dlouho vlakem a pak přebíhali na autobus. Franta běžel první, aby autobus kdyžtak zastavil. Stihli jsme to.

Na táboře nám udělali prohlídku tábora – co se má kde dělat a co se kde nemá dělat. Každý den ráno byla rozcvička, nástup, snídane, zuby, učení na plnění, hry, oběd, odpolední klid a velká táborová hra (VTH). Byly jsme 4 skupinky: Běluhy, Mečouni, Kladvouni a Narvalové.

V pondělí a úterý byla večerní hra – dostat se do velryby. Ve středu jsme šli do Ninive celý den takový okruh, kdy jsme odešli po snídani a vrátili se do tábora na večeři. Báls jsem se, že se budeme zase vracet, ale nemuseli jsme. Ve čtvrtek jsme byli v Ninive a přišel za námi ninivský lid (děti velkého tábora), které nám pomáhaly plnit speciální úkoly – přenášely nás, strefovali jsme se do stromu, vedli jsme po fáborkách dětí velkého tábora,

kteřé měly zavázané oči. Po obědě odešli. My si dali dezert (buchtu). Večer jsme dělali jako každý den oheň. Odpoledne jsme jej připravovali. U Magdy jsme dělali kroniku. V pátek jsme měli 2x plnění a večer byla stezka odvahy. Dozvěděli jsme se, kdo vyhrál poslední VTH. Velkou táborovou hru vyhráli v pátek Kladivouni, pak byli Mečouni a Narvalové a čtvrtí byly Běluchy. V sobotu jsme se balili, měli jsme nástup, kde jsme si řekli, co se nám líbilo a nelíbilo. Ve skupince jsme si rozdělili prut a ryby, které jsme dostali jako skupinka za VTH. Na táboře si nás vyzvedli rodiče a jeli jsme domů.

Líbilo se mi, že jsme vyhráli v pátek VTH, kdy jsme dostali 80 bodů. Nejradši jsem si hrál s Bětuškou Machovou.

Velký tábor

Ema Pístecká, 10 let

Budíček tu byl v 7:30 hodin. Následovaly různé rozcvičky. Potom následovaly dobré snídaně. A potom byly služby. Byly celkem zábavné (některé). Svačiny byly dobré, ale nebyl ani jednou rohlík s přesnídávkou. Nejlepší na táboře byly samozřejmě scénky. Byly dobře promyšlené a... prostě super :). Další báječná věc bylo plnění! Dalo se splnit tolik různých věcí. Např. základní: morseovka I a II, taky fyzika I, II, III, no a dál nějaké speciální plnění, např. tvorové Star Wars, astronomie, dovednosti Jediho a kradení světelného meče. Dále svačina, která bývala celkem dobrá. Potom následovalo VTH (*velká táborová hra, pozn. red.*)! Vždy zábavné. Planetární sněm (čaj o páté), který navazoval na VTH a potom hygiena (tůňka). Byly bezvadné večerní nástupy... Potom večere a následovala večerní pobožnost o zlu, které jsme potom vynesli z tábora. Potom jsme zazpívali večerní píseň MEZI HVĚZDAMI a potom dobrou noc a hlídky.

Asi je to mou vinou, ale letos se ke mně dostal plakát s programem na tuto akci až den předem. Věděla jsem jen, že u nás bude panelová diskuse ve 21 hodin a já mám při ní službu. Takže jsem se nezúčastnila žádného jiného programu. Protože nás posluchačů bylo daleko méně než diskutujících, pokusím se alespoň trochu přiblížit tento večer těm chybějícím:

Téma, které nadnesl br. farář Heller bylo, jak je to s naší vírou, jak jsme se k ní dostali, případné naše vzory a jak nám to, že věříme, pomáhá v našem životě, v rodině a těžkých situacích. Odpovídali členové některých církví z našeho města. Bylo to velice pestré svědectví různých lidí a bylo to svědectví velmi osobní. Vůbec nebylo důležité, kdo z jaké církve je. Tak nějak si představuji ekumenický rozhovor mezi přáteli. Je jen škoda, že vše proběhlo až v tak pozdních hodinách. Bylo by fajn pokračovat společně dále někde kolem stolu, na kterém by stačily hrníčky s čajem. Bylo by o čem povídat, bylo by v čem se sdílet.

V naší zemi probíhají Noci kostelů od roku 2009. Je to už dlouhá doba, letos jsem měla pocit jakési únavy z akcí. Je to ale jen můj pocit. Víím, že různé církve, farnosti a sbory tento program pojmají různě. V našem sboru tento večer proběhl téměř bez povšimnutí. Je to škoda. Věřím, že máme co nabídnout nejen dětem. A řízený rozhovor na zajímavé téma je jednou z mnoha příležitostí. Tak snad příští rok.

Červnová kavárnička

Antonín Sekyra

Šťastný život...

Pro někoho fráze, pro někoho vysněné přání, pro někoho nesplněný sen... Já si takový život poslední léta prožívám. Píši tato slova v největší pokoře, a chci vyslovit víru, že Pán Bůh, který řídí všechny naše kroky, to bude brát tak, jak je to myšleno. Tedy jako konstatování, ne jako rouhání!

Psal jsem už v jiném svém zamyšlení, s kolika vzácnými lidmi jsem se v poslední době potkal. Toto zamyšlení mne napadlo při dnešním sledování přímého přenosu mše svaté, tentokrát ze Zlína, kterou celebroid Mons. Ivan Fišar. Uprostřed kázání pronášel spolu se dvěma ministranty slova našeho papeže Františka. Byla to jakási vyslovená

přání, rady či prosby, jak bychom se měli chovat, abychom právě takový „šťastný život“ mohli prožívat. Musel jsem při vší skromnosti, avšak taky s jistou dávkou hrdosti konstatovat, že se takto chovám, anebo alespoň se o to snažím. Bylo by obsáhlé ta slova opakovat, ale mluvilo se zde právě o pokoře, skromnosti, zdravení, předávání radosti druhým, nemyslet na sebe, ale právě na naše bližní. Právě proto, že se snažím tato slova naplňovat, jsem odměněn životem, který opakuji se vší pokorou, mohu označit jako „šťastný.“ Kolik krásných lidí obohatilo můj život právě v poslední době. Kdybych je měl vyjmenovávat, tak by ten seznam byl hodně dlouhý, a s nadsázkou bych skoro mohl napsat, že by nebral konce. Z těch nejcennějších setkání patří zcela určitě to s panem farářem Danem Hellerem.

Jak nesmělé bylo naše první setkání, a jak vřelých, bylo těch několik dalších. Jeho žena Alenka – sluníčko, které září i v tom nejtemnějším dni. Ale i Markétka, Štěpánka, Petra, Maruška, Ivanka a všechny tři Zuzanky z Diakonie či Citadely. Jana, Jitka, Vladka – a mnoho dalších s našeho DS, včetně paní vedoucí Veroniky. Nemohu vyjmenovávat všechny další z běžného života, ale musím vzpomenout své dva hudební kamarády Jožku, a především Jarka, se kterým se známe přesně rok, a sedli jsme si spolu tak neskutečně hudebně, stejně jako lidsky. Nemohu zapomenout na své dvě zlaté vnučky Monču a Veroniku. Tu první tříletou rozumbradu, a tu malou rozkošnou modroočku, která usne vždy, když jí děda zazpívá pár taktů. Bože, jaká je zlatá...

Úmyslně jsem si na závěr nechal toto společenství, do kterého docházím s větší či menší absencí, ale vždy s velkým těšením. Těšením se na lidi, které jsem ještě před rokem neznal. Na vlani ještě cizí lidi, kteří mne ale od prvního setkání vítají neskutečně srdečně, většinou podáním ruky, a vždy milým úsměvem. A že to nejsou ledajací lidé. Paní, která celý život strávila prací v nemocnici, a paní učitelka, která celý život strávila ve škole. Páni, kolik ta musela naučit žáků či studentů. A tyto dámy s velkým „D“ mně, obyčejnému člověku podávají ruku, mají zájem o mne, jako o obyčejného, prostého člověka, který se pouze snaží mít srdíčko na tom správném místě. Být k jiným otevřený, nakloněný, a snad je občas obdařit i nějakou radostnou chvilkou.

Nežijeme šťastný život??? Není to obrovské štěstí, že se můžeme setkávat s lidmi, kteří o vás mají zájem, natož když cítíte, že v tom podání ruky, v tom úsměvu, je projev radosti, a snad i úcty...

Proto bez nejmenšího náznaku pohrdání, či rouhání chci napsat, že zvláště v poslední době – žiji „Šťastný život...“

Složeno při rozjímání po mši svaté a vzpomínce na milá setkávání na faře evangelické církve ve Valašském Meziříčí neděle 18. února 2024.

Cit a dar...

Toto vám nedá ani ta nejkvalitnější vysoká škola. To prostě musíte mít dané! Na „výšce“ určitě dostanete spoustu informací, vědomostí, dovedností, ale cit vnímat druhého a dar umět jej poslouchat vám musí být dáno. Já, pokud mohu říct, že se mi to občas daří, nebo se alespoň o to pokouším, to mám určitě od rodičů. Teprve s odstupem času, mohu snad i říci ve stáří, si uvědomuji, jak oni byli trpěliví, jak nám naslouchali, aniž jsme si to

uvědomovali. O tom, kolik citu a lásky nám dali, je zbytečné psát. To jsme jim nevrátili ani z mizivého procenta...

Pro mne z toho všeho vyplývá, že čím víc umím naslouchat jiným, tím víc jsem sám moudřejší.

Jen ti druzí vám mohou předat svoje zkušenosti, svoje životní moudra, která vás obohacují a dělají vás moudřejšími...

Proto naslouchejme!!!

*Valašský
spisovatel
Antonín Jílek*

Výlet kavárničky

Blanka Maršálková

Dne 7.srpna byl pro nás připraven výlet do obcí Mikulůvka a Pržno k našim evangelickým sousedům. O obě farnosti se stará nám známý z vikariátu Aleš Zapletal. Prvou zastávkou byla nová evangelická modlitebna v Mikulůvce z roku 2010, kde nás mile přivítala ses. Eva Ježíková. Seznámila nás s historií vzniku tohoto svatostánku, postaveného podle architekta Paláta. Místním evangelíkům se splnilo dávné přání, vyšel vstříc i starosta obce, našlo se vhodné místo (po prodeji staré dřevěnky), finančně pomohla Jeronýmova jednota, občané, svépomocné práce aj., takže modlitebna stála do jednoho roku, se zvoničkou u vchodu. Přední prosklená stěna je vhodně situována vůči slunečním paprskům, také citlivě je do ní zasazen dvojitý kříž, symbol Kristova utrpení. Dozvěděli jsme se, že poslední dobou se do obce přistěhovalo několik mladých evangelických rodin, to je nadějná zpráva.

Náš taxík, řízený farářem Hellerem, již míjel další chalupy a chaloupky s květinami na oknech a upravenými zahrádkami. Úzkou, křivolakou cestou jsme stoupali zákrutami vzhůru či níže na Paseky, odkud jsme shlíželi na obec Pržno i na Jablůnku v pozadí. Na obzoru místy vykukovaly zamlžené Javorníky, kopcovité okolí s malebným chmýřím stromů a lesíků se předvádělo v té prosluněné kráse.

Pržno má luterskou historii, svědkem toho je evangelický kostel, postavený v pseudogotickém slohu v letech 1866-72. Nad ním stávala fara s bytem pro kazatele –

faráře. Modlitebna byla roku 2002 rozšířena o téměř půlkruhovitý prostor, přičleněný k původní faře (apsida), stupínkovitě kopírující svah k evangelickému kostelu. Přistavena byla i kuchyňka a sociální zařízení, nahoře bydlí farář s rodinou.

Sem jsme zamířili nejprve. Byli jsme již očekáváni kurátorkou sboru sestrou Hanou Borošovou, ses. Vladkou Štěpánkovou, byla nám představena i akademická malířka sestra Palátová (manželka architekta Paláta). Přivítání bylo přátelské, provoněné kávou a dobrotami, povídání o všeličems nebralo konce. Dověděli jsme se, že právě stolujeme v obývací místnosti původní fary. Také nás zaujal obraz v čele apsidy, vlevo od proskleného prostoru. Zachycuje Pržno i Jablůnku, vše v přítomnosti, jakoby vigilií, symbol naděje lepších zítřků.

Naším posledním zastavením byl evangelický kostel, nedávno otevřený po výměně zchátralých oken. Dýchl na nás chladný prostorný interiér, který je využíván nejen k bohoslužbám v letním období, konají se zde i různé výstavy, koncerty. Prohlídli jsme si právě vystavené obrazy malířky Palátové, čísla z nich víra a naděje. Pod nimi byly umístěny zajímavé výtvary klientů místního Domova se zvláštním režimem pro lidi závislé na alkoholu. Unaveni jsme si posadili do kostelních lavic, abychom si odpočinuli a ještě posdíleli své úžasné dojmy a pocity.

V závěru bych chtěla připomenout naši pamětnici Jiřku Besedovou, rodačku z Pržna. Ráda a barvitě vypráví o životě na vesnici, o lidech, jejichž jména jí uvízla v paměti. I dnes občas odjíždí z paneláku na Mikulůvku na chalupu se zahrádkou, často i s rodinou, aby zde pookřála a mohla pomoci podle svých sil s údržbou.

Jsme vděční za neustálou Boží milost, zejména ve stáří, kterou pocítujeme, vážíme si všech milých úsměvů a podaných rukou těch, kteří vedle nás žijí. Je to veliký dar od našeho Pána, přijímáme ho se slovy díky, s důvěrou a nadějí.

Vaječina u Dušíků 23.6.2024

Jana Kořínková

Manželé Dušíkovi nás letos opět pozvali na sborové odpoledne s vaječinou na svůj půvabný pozemek u Soběchleb.

Někteří jeli od kostela, ale většina z našeho sboru si už pamatovala cestu a setkali jsme se přímo na místě. Počasí nám přálo a hosté ve věkovém rozpětí od kojenců po babičky a dědečky si pobyt náležitě užili.

Kromě vaječiny a zeleniny jsme ochutnali báječný zákusek od Drahušky s Jendou.

Mohli jsme si také natrhat výborné sladké třešně přímo ze stromu.

Děkujeme rodině Dušíkových, že nám umožnili toto neformální a přátelské sborové odpoledne v přírodě.

Rozloučení s farářem Danielem Hellerem a jeho rodinou

Rozloučení s rodinou Hellerových proběhlo 1. 9., tedy v době, kdy již začal Dan působit na novém sboru ve Zlíně. Všichni jsme se vrátili z prázdnin a tento společný den jsme si náležitě užili. Dopoledne bylo kázání pro děti, při kterém vystupovali učitelé nedělní školy.

Odpoledne jsme již jen děkovali Hellerovým za jejich patnáctiletou službu v našem sboru. Maminky s dětmi měly připraveny upravenou píseň, kterou na tomto setkávání s Danem zpívaly. Přejeme vše dobré na novém působišti ve Zlíně.

Poděkování

Alenka Hellerová

Dovolte, abych na tomto místě poděkovala všem, kteří pro naši rodinu připravili krásné nedělní rozloučení se společenstvím valašskomeziříčského sboru. Vážím si vaší energie, se kterou jste vše nachystali tak, abychom se nemuseli o nic starat a užít si naplno přítomné okamžiky setkání a rozhovorů i výborného jídla. Byli jsme s manželem opravdu překvapení a zaskočení velkorysostí daru, který jsme dostali do další etapy našeho společného života. Nevím, jak dostatečně poděkovat za tuto nečekanou pomoc.

Ráda bych Vám také poděkovala za všechna setkání a společné chvíle, které jsme mohli během těch 15 let prožít. Byla to naplněná léta. Mnoho radostných i smutných chvil, v rodině i v širším společenství. Tak nějak se nám to často prolínalo....

Děkuji Vám, kteří jste nás přijali a byli jste shovívaví a milosrdní k našim odlišnostem, slabostem a chybám. Děkuji Vám, kteří jste nám pomáhali s hlídáním dětí, když byly malé, byla to pro nás velká pomoc. Nesmírně si vážím také mládežníků (někteří z nich už jsou teď sami rodiče), kteří se našim dětem věnovali na víkendovkách a táborech a dopřáli jim tak prožít dobrodružství, které by s námi rodiči nikdy nezažili 😊. Děkuji za všechna vajíčka, brambory, zavařeniny, ovoce a zeleninu, které nám kdy přistály za dveřmi. Někdy to bylo dokonce hotové jídlo! Nezapomenu na hovězí na houbách, které jsem dostala v kastrůlku po příchodu z porodnice a zhlitla jsem to všechno sama, jak to bylo dobré. Pak jsem se styděla, že jsem manželovi nenechala 😊. Děkuji za oblečení, boty, dokonce postele či stolky pro děti. V tom všem jsem vnímala, že kolem nás žije tolik úžasných lidí, kteří nám přejí jen dobré a bylo mi to posilou, když bylo někdy těžko...

Poprvé jsem zažila, co to znamená zapustit někde kořeny. Asi je to taky tím, že 15 let je nejdelší čas, který jsem mohla prožít na jednom místě. Navíc tu vyrostly naše děti. A snad jsme tu vyrostli i my. Našla jsem samu sebe a smutek ze ztrát se pomalu proměnil v pokoj. Vážím si svého manžela a jsem ráda, že jej jeho povolání naplňuje. Také jsem tu našla práci, která mě opravdu moc těší. Raduju se z každého dne a krásy, která mě obklopuje. Vím, že to není samozřejmost a jsem za to Bohu vděčná. Mnozí jste mě svým životem a skutky inspirovali a byli jste mi svědky víry, děkuji vám za to. Děkuji za všechnu naději, kterou jsem mohla čerpat z upřímných rozhovorů v soukromí i v bujarém veselí z lásky novomanželů na svatbách.

Vážím si důvěry, kterou jste mi projevíli, modlím se za vás, kteří jste mi něco svěřili.

Seznamme se

Jana Kořínková

Dostala jsem několik otázek, na které se pokusím odpovědět, i když je trochu upravím. ☀

Prozrad' něco o sobě – o svém dětství, mládí, dětech, profesi, jak ses dostala k víře v Boha ...

Moje dětství bylo bezstarostné a plné očekávání. Bavilo mě být ve škole a dovídat se nové věci, bavily mě hry s kamarády a sport. Trochu méně ochotně jsem seděla u piana, ale na přání otce jsem dokončila 1. cyklus hudební školy.

Babička Marie ze Zlína a moje teta Marie mě vedly k víře v Boha a do kostela. Jsem s nimi vyfocená u 1. svatého přijímání.

Vzhledem k tehdejší politické situaci však měli rodiče obavy, abych se po střední škole dostala na vysokou. Otec byl na tom kádrově špatně, rebeloval proti režimu celý život. Byl to v té době tlak, kterému jsem podlehla. Byla jsem v rodině osamocená, měla jsem nepříjemnosti, do kostela jsem přestala chodit.

Když jsem byla vdaná a měla jsem děti, chtěla jsem je nechat pokřtít. V té době jsem přestoupila podle manžela Jiřího k evangelické církvi. Bydleli jsme v Benešově u Prahy a tam mě na přípravných rozhovorech vedl zpět k Bohu bratr vikář Jan Klas. Bylo to živé společenství modlící se za dary Ducha

svatého. Navázala jsem přátelství s Ester, jeho ženou a ona se pak stala kmotrou při křtu mé první dcery Magdaleny.

První tři děti, Magdalena, Jiří a Marie byly pokřtěny ve sboru v Benešově. Když se narodil nejmladší Jeník, bydleli jsme už v Blatné v jižních Čechách. Tam evangelický sbor nebyl, dojížděli jsme pak do Československé církve husitské do Strakonice. Jeník byl pokřtěn tam.

Za rok a nějaký čas jsem se však přestěhovala zpět na Moravu i s dětmi.

S manželvým lehkovážným podnikáním jsme se dostali do dluhů a když pak nebyla vůle jít znovu do práce, situaci jsem řešila odchodem k rodičům. Byla jsem stále na mateřské, ale přišlo požehnání v podobě stálého místa na gymnáziu v Rožnově.

Jeník šel do školky a život se rozběhl správným směrem.

Do našeho sboru jsem přišla v době, kdy se hnízdo vyprázdnilo, děti se rozletěly do světa, jen Jeník byl ještě na střední škole.

V té době jsem už znala Pavla a trávili jsme část víkendů ve Valašském Meziříčí.

Otec dětí bohužel zemřel dlouho předtím na rakovinu.

V té době stejnou nemocí onemocněl můj otec. Situace nebyla radostná a našla jsem útěchu v našem kostele, s přátelskými lidmi pod výborným vedením bratra faráře Daniela Hellera. Zde jsem se setkala s bývalým spolužákem Pavlem Trusinou, přijít znova bylo opět snazší.

Po nějakém čase nás s Pavlem bratr farář Heller oddal za přítomnosti Jeníka a jeho snoubenky. Sbor se stal mým druhým domovem.

Odtud už bylo blízko k přání zapojit se více v činnostech sboru. Zvláště po odchodu do důchodu se asi každý zamýšlí nad tím, co smysluplného ještě může dělat.

V našem sboru bylo třeba najít náhradníky do staršovstva. V té době jsem se už více znala s "tahouny" sborových aktivit, rodinami Jelínkových, Charity a její rodinou, dalšími kazateli, s manželi Krupovými, bratrem kurátorem, bratrem Liborem, s učiteli nedělní školy atd. Postupně jsem začala zpívat ve sboru, pomáhat s menšími úkoly a přinášelo mi to radost. Následovalo přijetí práce náhradníka ve staršovstvu. Dělá mi radost se podílet na práci ve sboru a doufám, že budu mít dost času i sil pokračovat.

Pak už byl jen krůček k dětem do nedělní školy. Tady se vracím v čase zpět, jsou to pro mě osvěžující chvíle. ☀

Když se objevily ukrajinské ženy, které uprchly s dětmi před válkou, nasadil bratr farář a jiní ve sboru, kteří měli možnosti, všechny síly, aby byly ženy i rodiny ubytovány. Pomáhala jsem podle možností, a nakonec přišel nápad otevřít mini kurz českého jazyka pod záštitou našeho sboru. Mám z této práce radost, moje věrné studentky také a sblížily jsme se natolik, že spolu občas vyrazíme na výlet za vydatné podpory mého manžela Pavla.

Cítím, že bychom se měly také modlit za současné problémy v jejich zemi a jinde na světě a taky za požehnání do našich osobních životů a požehnání našeho sboru, který čeká rok zkoušky odolnosti po přesídlení našeho milého bratra faráře Daniela do Zlína.

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievm.cz

www.diakonievm.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Den Diakonie 9. 6.

V neděli 9.6. proběhly bohoslužby v rámci dne Diakonie v zahradě u Hospice Citadela. Byly zde pověřeni do služby noví zaměstnanci.

Vzpomínka a hádanka

Na obrázku je mladý farář naší církve, který byl v našem sboru před několika lety na praxi. Trošku mu od té doby povyroستly vlasy. Uhádnete, kdo by to mohl být? Fotka je z února 2024, z evangelické školy a misie v kmeni DoNeva (což znamená "pravdivá země"), v Nové Kaledonii, kde pár dní pobýval.

(Honza Mikschik)

sestra
ADÁMKOVÁ Eliška
Tolstého 1138
757 01 Valašské Meziříčí

Srdečně zveme:

8. 9. neděle	10.00	bohoslužby Pavel Freitinger
15. 9. neděle	10.00	bohoslužby Libor Nejedlý
22. 9. neděle	10.00	bohoslužby s VP Jan Krupa
22. 9. neděle	17.00	setkání třicátníků
25. 9. středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
29. 9. neděle	10.00	bohoslužby Pavel Trusina
6.10. neděle	9.30	bohoslužby

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány v přímém přenosu na kanálu YouTube „ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

Středa	14.45	náboženství pro školní děti
	15.30	rodiče s dětmi
	17.00	biblická hodina (od 18.9.2024)
Pátek	19.00	mládež (dle dohody)
Neděle	9.15	zkouška pěveckého kroužku
	10.00	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

- úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
telefon do kanceláře:
571 161 560
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
číslo účtu
u Poštovní spořitelny:
190396260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)
[https://www.facebook.com
/evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Administrující farář

Pavel Freitinger
mobil: 732 116 894
pfreitinger@tiscali.cz

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 8. 9. 2024
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu